

เพ็ญบาย

บทที่ 10

แม้จะเคยว่านอนสอนง่าย ไม่เคยแข็งข้อขัดขืนผู้ที่เป็นประจักษ์ ผู้ปกครองคนที่สอง แต่ในครั้งนี้ ไม่ว่าพรณงามจะคัดค้านอย่างไร จิตรแก้วก็ยืนกรานอยู่เพียงคำเดียวว่า

“แก้วจะพาแม่กลับบ้าน”

“แล้วมันเหมาะสมที่ไหน ชนะชนเป็นผู้ชาย เราเป็นสาวเต็มตัว แม็กก็พิการ ไม่เป็นตัวของตัวเองเสียด้วยซ้ำ”

“หน้าพรรณพุดอย่างนี้แปลว่าไม่ไว้ใจแก้วหรือคะ”

หญิงสาวเริ่มรู้จักโต้เถียงสตรีผู้เป็นประจักษ์ผู้ปกครองคนที่สอง หลังจากเผชิญความเจ็บปวดเพราะถูกทิ้งไว้กับมารดาซึ่งประสบชะตากรรมตามลำพัง เธอก็หมดความอดทนที่อีกฝ่ายบังคับไปหมดทุกอย่าง ในระยะหลังๆ เธอรู้ว่านอกเหนือจากเงินเดือนและส่วนแบ่งจากรายได้ต่างๆ แล้ว พรณงามและยิ่งยศได้ใช้สิทธิอันมิชอบ ใช้จ่ายยักย้ายเงินของแม่เธอไปเป็นจำนวนมาก แต่ก็พูดอะไรไม่ได้ ซ้ำยังไม่กล้าบอกชนะชน เพราะเท่าที่ชนะชนให้ทนายความของเขาติดตามควบคุมยิ่งยศและพรณงามในบางจุด สองสามีภรรยาที่ขุ่นเคืองอย่างยิ่งอยู่แล้ว

‘ผมไม่เคยคิดจะโกงใคร’ ชายสูงวัยพูดอย่างโมโหโทโส หลังการจัดการของชนะชน สองสามีภรรยาในฐานะผู้ดูแลผลประโยชน์จึงต้องรายงานค่าใช้จ่ายที่ได้เบิกจ่ายไป หญิงสาวต้องขมวดคิ้วกับสิ่งที่เห็น

‘ค่าซ่อมแซมอาคารหอพัก... ทำไม่ถึงเป็นเงินมากมายอย่างนี้’
‘ก็ตีกันใหญ่เนี่ยจะ ซ่อมทั้งทีก็ต้องทำให้ดี ถึงต้องใช้เงินมาก แล้วยังต้องเปลี่ยนแอร์คอนดิชันหลายตัวกับต้องซื้อตู้เย็นใหม่อีกด้วย’

‘ค่าที่ปรึกษาทางการแพทย์...’ แม้จะอัดอั้นกับตัวเลขที่ฝ่ายนี้พิมพ์ขึ้นเองก็พูดอะไรไม่ได้ เพราะมันถูกอ้างว่าจ่ายเพื่อประโยชน์ของการรักษาแม่ของเธอ ‘ค่าเครื่องบิน... ค่าที่พัก...’ สองอย่างนี้เกิดขึ้นซ้ำๆ ต่อเนื่องราวกับขอเบิกค่าแท็กซี่ก็ไม่ปาน

‘ทั้งสองคนต้องขึ้นไปดูโรงงานที่ลำปางกับเชียงใหม่ ไม่อย่างนั้นอาจจะเกิดความเสียหายได้’ ฝ่ายนั้นรีบอธิบายทุกครั้ง พอๆ กับที่ลงมาถูกเพื่อตรวจสอบเธอ หญิงสาวได้แต่คิดอยู่ในใจ

‘ตอนแม่เขายังดีๆ อยู่ ก็จ่ายแบบนี้เป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว’

จิตรแก้วจึงเซ็นชื่อรับรองอย่างไม่ต่อล้อต่อเถียง

พอถูกคัดค้านเรื่องที่จะกลับไปอยู่บ้าน เธอก็บอกพรณงามว่า “ถึงยังไงก็มีพยาบาลและนักรักษาพยาบาลอยู่ด้วย แล้วก็ยังมีทั้งคนรับใช้ คนขับรถ คนทำสวน แก้วไม่เห็นจะน่าเกลียดตรงไหน ที่นั่นเป็นบ้านของแม่กับแก้วแท้ๆ”

พรณงามก็เลยต้องยอม รู้ว่าแม้จิตรแก้วไม่ใช่คนหัวแข็งดีอริ้น แต่บทจะเอาจริงก็ยากที่จะทัดทาน ไม่อ่อนเท่านั้นจะควบคุมหญิงสาวได้

“ถ้าแก้วยืนกรานอย่างนั้นหน้าก็ไม่รู้จะพูดยังไง แต่แก้วต้องสัญญาว่าจะถ้ามีปัญหาขึ้นมาเมื่อไหร่ แก้วจะต้องพามาเยี่ยมออกมาทันที”

สีหน้าเธอเบื่อหน่าย “จะมีปัญหาอะไรกันล่ะคะ”

“อะไรก็ตามเถอะ ตอนนี้เรายังไม่เห็นก็พูดไม่ได้ รอให้เวลาผ่านไปก่อน ถ้าปัญหามันเกิดเราก็จะรู้เอง”

เธอรับคำ

ยุทหนา.....หลานชายคนโปรดที่เพิ่งเรียนจบจากสหรัฐอเมริกา ถูกพามาถูกเกิด จิตรแก้วเคยรู้จักยุทหนามาก่อน ในช่วงชีวิตวัยเยาว์ที่เธอถูกมารดาส่งตัวมาอยู่ในความดูแลของพรณงาม ก็มีอยู่บ่อยๆ ที่ลูกๆ หลานๆ ได้มาพบปะเจอเจอกัน

“ตอนยุท จบปริญญาตรีก็ได้เกียรตินิยม ไปอเมริกาที่เรียน

สำเร็จอีกสองสาขา นี่กำลังรอตำแหน่งงานสำคัญอยู่ อีกไม่นานก็
จะถูกเรียกตัวแล้ว”

พรรณงามไอ้อวดหลานชายในระหว่างทานอาหารที่ ภัตตาคาร
ใหญ่ด้วยกัน อัมภางค์ซึ่งนั่งข้างๆ ฉัตรแก้วกลายเป็นคนแปลกหน้า
ในระหว่างคนทั้งหมด ต้องรู้สึกอึดอัดเพราะแทบจะไม่มีเรื่องมาพูด

ฉัตรแก้วถามว่า “พี่ยุทไม่คิดจะทำงานบริษัทหรือจะ
แก้วได้ยินว่าทำงานราชการน่าอึดอัดออก เงินเดือนก็น้อยด้วย”

“เงินไม่สำคัญหรอกจ้ะ” ชายหนุ่มพูด ในเครื่องแต่งกาย
ตามสบาย เขาเป็นหนุ่มสำอางที่มีหลักมีฐานกว่าอัมภางค์มากมายนัก
“ช่วงนี้ยุทกำลังว่าง แก้วเก็บของเสร็จเมื่อไหร่ พี่เขาจะมา
ช่วยเรื่องขนย้าย”

สีหน้าเต็มอกเต็มใจของชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงข้ามทำให้อัมภางค์
ขุ่นใจ หันมองฉัตรแก้วก็เห็นท่าที่ยอมรับ แม้จะเกรงอกเกรงใจอยู่บ้าง
“แก้วมีอัมคอยช่วยอยู่แล้ว ไม่อยากรบกวนพี่ยุทเลย”

“ไม่รบกวนหรอกครับ ถึงมีอัมช่วย ผมก็ขอเสนอตัวช่วยอีก
แรงหนึ่ง น้องแก้วจะได้ดูแลคุณแม่เต็มที่ ไม่ต้องพะวังพะวงเรื่องข้าว
ของ”

“ขอบคุณมากค่ะ”

“แก้วจะพาแม่กลับเครื่องบินหรือว่าจะนั่งรถล่ะ” พรรณงามถาม
หญิงสาวตอบว่า “จะกลับรถค่ะ อัมจะช่วยขับให้”

“งั้นพี่มาช่วยขับอีกแรงหนึ่งก็ได้” ชายหนุ่มอาสา

“แก้วเกรงใจพี่ยุท”

“เกรงใจเกรงใจอะไรกัน พี่เขาเต็มใจ น้าว่าดีนะ มาหลายๆ
คนจะได้ช่วยๆ กัน”

“อย่าเกรงใจเลยน้องแก้ว ให้พี่ช่วยเถอะ” ชายหนุ่มอาสาแข็งขัน
หญิงสาวก็เลยตอบรับ “ค่ะ ขอบคุณมาก”

คุณพรรณงามพักกับหลานสาว ส่วนยุทหนาแยกไปนอนโรงแรม
แมนานๆ จะพบกันสักครั้ง คุณกัญญาภิแสดงท่าที่ยอมรับเพื่อนหญิง
ราวกับจำได้ ฉัตรแก้วและพรรณงามนั่งข้างเตียง หญิงสาวใช้
ครีมนวดมือมารดาเพื่อช่วยบริหารพลังก็ถามเสียงแจ้ว “แม่ขา
เมื่อก่อนนี้แม่กับน้าพรรณเคยทำอะไรด้วยกันบ้างคะ ลองคิดดูซิคะ”

คุณกัญญาพยายามเอียงศีรษะหามุมที่เธอจะมองเห็นได้ชัด
เสียงรับ “แอะๆ” แปลว่าเธอเต็มใจที่จะสื่อสารด้วย

“คุณมาหาฉันที่บ้านบ่อยๆ ยังไงล่ะ”

คุณพรรณงามจับมืออีกข้างของเพื่อน ช่วยนวดตามฉัตรแก้ว
พูดคำพูดเดิมๆ ที่เธอเคยพูดกับหญิงพิการมาก่อนแล้ว หวังว่ามันจะ
ช่วยฟื้นความจำของเพื่อนรักได้บ้าง “ไม่ว่าจะมีปัญหาอะไร เวลา
คุณกลุ้มใจไม่รู้จะไปที่ไหน คุณก็วิ่งมาหาฉัน แล้วก็สบายใจกลับไป
ทุกที”

“แม่กับน้าพรรณโตขึ้นมาด้วยกัน เคยทะเลาะกันบ้างหรือเปล่า
คะ” หญิงสาว อดถามไม่ได้

คุณพรรณงามตอบว่า “เคยซิ ขัดใจกันบ่อยๆ ด้วย บอกตรงๆ
ว่าน้าเคยอิจฉาแม่เขามากเลย ก็เขาสวยแล้วก็เก่ง พอแต่งงานก็
ได้แต่งงานกับคนที่ทั้งรูปหล่อทั้งร่ำรวย น้าคิดว่าเขาช่างโชคดีจริงๆ”

ฉัตรแก้วอดรู้สึกเศร้าใจไม่ได้ แต่ก็ยิ้มแจ่มใสให้คนที่นอนอยู่

“แม่ขา จำได้ไหม แม่เคยเป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุด เก่งที่สุด
แล้วก็ได้แต่งงานกับผู้ชายที่รูปหล่อที่สุดด้วย”

“แล้วก็มียุทที่น่ารักที่สุด... น้ายังสงสัยอยู่เลยว่าถ้าน้านอนไม่
รู้เรื่องแบบนี้ ยัยหนูดาจะคอยดูแลน้าเหมือนแก้วดูแลแม่หรือเปล่า”

“ก็คงจะเหมือนกันแหละค่ะ อาจจะทำได้ดีกว่าเสียด้วยซ้ำ”

“น้าว่าไม่หรอก... แก้วทำให้หน้าชื่นใจจริงๆ”

ฉัตรแก้วยิ้มอย่างเบิกบาน.....

คุณพรรณงามและยุทหนากลับไปด้วยความโล่งใจของอัมภางค์
ถึงกระนั้นชายหนุ่มก็เงยบขริมจนฉัตรแก้วต้องเอ่ยปากถาม

ชายหนุ่มตอบว่า “ก็แก้วกำลังจะกลับไปอยู่กับพี่นะ ส่วนผม

ยังต้องเรียนต่อให้จบ แล้วผมจะสบายใจได้ยังไงกัน”

อึ้งวางค์เข้ามาศึกษาที่สถาบันแห่งนี้ทีหลัง เพราะอย่างนั้น เขาจึงยังเรียนไม่สำเร็จ ขณะที่ฉัตรแก้วเรียนจบหลักสูตรแล้ว

“แกวกกลับไปอยู่กับพี่นะก็ดีแล้วไม่ใช่หรือ อึ้งก็รู้อยู่แล้วว่าพี่นะ ดีกับแก้วมากกว่าใครอื่นทั้งหมด”

เพื่อนชายจับแขนเธอ

“แก้ว พี่นะไม่ได้รู้สึกกับแก้วอย่างพี่ชายธรรมดาๆ หรือนะ ที่อึ้งกับแก้วรักกัน พี่นะก็ไม่พอใจมากๆ”

“ใครบอก พี่นะไม่ว่าอะไรแกวสักคำ” เธอเถียง

“แต่เขาว่าอึ้ง อึ้งถึงกลัวที่จะให้พี่นะรู้เรื่องของเรายังไงล่ะ”

ฉัตรแก้วถอนใจ ไม่เข้าใจว่าถ้าอึ้งวางค์รักเธอแล้วทำไมเขา จะต้องปกปิดซ่อนเร้น ข้อนี้ทำให้หญิงสาวไม่ภาคภูมิใจเอาเสียเลย

“แล้วยังพี่ยุทธอีก” ชายหนุ่มบ่นต่อ “เพิ่งกลับมาจากเมืองนอก นำพรรณก็ยังไม่พาช่วยแก้วจนของ นำพรรณคิดจะหาคู่ให้แก้วหรือ”

“แกวกับพี่ยุทธรู้จักกันมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ถึงจะไม่ค่อยสนิทกันแต่เขาก็เป็นเหมือนญาติ แม่เขาที่เสียไปแล้วเป็นพี่สาวแท้ๆ ของ นำพรรณ”

“ถึงยังไงเขาก็เท่าว่าอึ้งเยอะเลย จบปริญญาโทจากมหาวิทยาลัย ดิงในสหรัฐ เป็นหนุ่ม รูปหล่อ แล้วก็ดูเหมือนว่าสนใจแก้วมากด้วย.....

อยากรู้จึงว่านำพรรณโฆษณาชวนเชื่อเอาไว้ยังไงบ้าง ถึงลากเอาหนุ่ม นักเรียนนอกมาทำงานจับกังช่วยแก้วจนของกลับบ้านได้” ชายหนุ่ม ขมวดคิ้ว “สาวโสด สวยเจียบ รวยจัด แล้วก็หัวใจยังว่างหรือยัง”

“อึ้งก็...” หญิงสาวอดหัวเราะไม่ได้

“แก้ว...” ชายหนุ่มทำเสียงออดอ้อนจับมือหญิงสาวไว้

“แกวยังรักอึ้งอยู่หรือเปล่า”

คำถามทำให้หญิงสาวลังเล ความรู้สึกต่อเพื่อนชายคนนี่คือ ผูกพัน สงสารและเห็นใจมากกว่าอย่างอื่น

“รักซี”

“แต่แกวกำลังจะกลับกรุงเทพแล้วนะ อึ้งซีต้องอยู่ต่อ ถึงแม้มันคิดถึงแกวก็คงจะกลับไปเยี่ยมบ่อยๆ ไม่ได้ อึ้งคงทรมานใจมากเลย”

“เถอะน่า แล้วแกวจะซื้อตัวเครื่องบินให้”

“จริงหรือ แต่ถ้าพี่นะรู้ อึ้งก็โดนเล่นงานตายเลย”

“แหม พี่นะจะมาว่านวยอะไร”

“ก็อึ้งบอกตั้งหลายหนแล้วว่าพี่นะหวงแก้ว ถ้าอึ้งไปหาแก้ว ที่กรุงเทพฯ เขาก็ต้องรู้ แล้วคงหาเรื่องอึ้งน่าดูเลย”

“อึ้งก็...”

“แก้ว.... สัญญากับอึ้งอย่างหนึ่งได้ไหม ว่าอย่าวางใจพี่นะในฐานะพี่ชายให้มากเกินไป คิดว่าเขาเป็นผู้ชายทั่วๆ ไปคนหนึ่งเถอะนะ แกวจะได้ระวังตัวเอาไว้บ้าง”

สีหน้าของเธอบอกความรู้สึกขุ่นเคือง ไม่คิดว่ามีอะไรที่เธอจะไว้ใจชนชั้นไม่ได้ “อึ้ง... พี่นะไม่ใช่คนมักง่าย แกวรักพี่นะ เหมือนพี่แท้ๆ รักรองลงมาจากแม่เสียด้วยซ้ำ แกวไม่เชื่อว่าจะมีอะไรไม่ดีเกิดขึ้นหรอก”

“แก้วโกรธอึ้งหรือ” ชายหนุ่มถามอย่างร้อใจ

“แกวไม่อยากให้อึ้งกังวลกับเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องอย่างนี้”

“เพราะว่าอึ้งรักแก้ว ถึงได้กังวลไปต่างๆ นานา”

ชายหนุ่มออดอ้อน โอบรั้งให้หญิงสาวเอนเอียงเข้ามาหา อีกครู่หนึ่ง จมูกและปากก็เริ่มเคล้าเคลียข้างแก้ม หญิงสาวโอนอ่อน ได้ไม่นานก็ชินตัวผละออกห่าง

แม้จะบอกตัวเองว่ารักอึ้งวางค์ แต่เธอไม่เคยจะยอมฝืนใจตัวเองปล่อยให้ชายหนุ่มชักพาไปตามใจชอบ เธอไม่มีอารมณ์รักใคร่ตอบสนองในแบบที่ชายหนุ่มต้องการ

อย่างน้อยก็ไม่ใช่ในตอนนี่.....

ข่าวของที่จะนำกลับ ถูกเก็บลงกล่องเรียบร้อยวางเรียงเป็นแถว แม้จะเห็นดเห็น้อยกับการเก็บของ ก็มีบ่อยๆ ที่หญิงสาวอดที่จะนึกถึงใครอีกคนหนึ่งไม่ได้

เขาอยู่ที่นี้กับผู้หญิงคนนั้นจริงๆ หรือ เขาอยู่ที่นี้เพื่อเธอผู้หนึ่งคนเดียวหรือว่ามีกิจกรรมอื่น หลายปีมานี้ฉัตรแก้วมีชีวิตอยู่ไกลบ้านท่ามกลางความทุกข์ตรม ธีระจากไปก่อน แล้วก็มาถึงอุบัติเหตุร้ายแรงของมารดา แต่กลับได้พบชายหนุ่มผู้หนึ่งเพียงไม่กี่ครั้ง ฉัตรแก้วทั้งน้อยใจทั้งขุ่นเคืองที่ปองพลช่างไร้หัวใจกับเธอ.....

เธอชวนอัญญาณ์เที่ยวไปในเส้นทางที่คาดว่าจะพบเจอ แต่ว่าสอดสายมองหาไปทั่ว แล้วก็ไม่เคยจะสมหวัง

“เวลาไม่คิดว่าจะเจอก็เจอ ที่ตอนนี้จะไม่รู้ว่าจะหายไปไหน...” เธอคิดอย่างขุ่นเคือง “ช่างปะไร ใครอยากจะพบนายกันล่ะ”

พอถึงวันที่มีการขนย้าย ร่างสูงลำสันที่ยืนยิ้มอยู่กลางแดด ทำให้หญิงสาวถึงกับต้องชะงักยืนนิ่งเพ่งมองอย่างไม่เชื่อสายตา เธอช่วยลำเลียงกล่องเล็กๆ ที่ไม่หนักจากห้องพักลงมาที่รถบรรทุก แล้วก็ยืนดูคนงานจัดเรียงข้าวของขึ้นรถ ชายหนุ่มเดินตรงมาจากฝั่งตรงข้ามของถนนยิ้มทักทาย และฉัตรแก้วก็งงงันเกินกว่าจะกล่าวอะไรออกมา

“จะไปแล้วหรือครับ” เป็นคำถามที่เธอรู้สึกว่าจะไร้หัวใจมากที่สุด

“ก็อย่างที่เห็นนี่แหละ” เธอขุ่นเคืองวูบๆ ท่าทีของปองพลบอกให้รู้ว่า เขารู้มาตลอดว่าเธออยู่ที่นี้ แต่ไม่เคยแม้สักครั้งที่จะแวะมาหา ทั้งให้เธอต่อสู้กับความเจ็บเหงาและทุกข์ใจสาหัสเพียงลำพัง

“กลับไปอยู่บ้านบางเขนหรือครับ”

“คุณจะสนใจทำไม”

ประกายขบขันวาวขึ้นในดวงตาของอีกฝ่าย “เปล่า ผมไม่ได้สนใจอะไร แค่ถามไปอย่างนั้นเอง”

“ถ้าไม่สนใจแล้วคุณมาทำไมล่ะ”

“ก็ไม่รู้... หลายวันมานี้เห็นมีคนมองๆ หาอยู่ ผมก็เลยเข้าข้างตัวเองว่าคนๆ นั้นเค้าคงจะอยากพบ” คำตอบยั่วเย้า “ไม่ว่าอย่างไรก็ควรจะบอกลากันบ้างเพราะว่าคุณกำลังจะย้ายกลับกรุงเทพฯ”

“ใครมองหาใคร หลงตัวเองเกินไปหน่อยแล้ว”

หญิงสาวไววาย ผิวหน้าร้อนวูบๆ ก็เธอมองหาเขาจริงๆ เขาพูดถูกเพราะเห็น หรือว่าแกลังพูดไปอย่างนั้นเองกันแน่

“ก็ผมบอกแล้วว่าผมเข้าข้างตัวเอง”

ฉัตรแก้วอดถามไม่ได้ว่า

“คุณตั้งใจจะมาลาจริงๆ หรือ หมายความว่า คุณไม่มีธุระที่กรุงเทพฯ แก่ออยู่ที่นี้กับที่เชียงใหม่เท่านั้นหรือ”

ชายหนุ่มยกไหล่ยิ้มๆ คล้ายยอมรับ

หญิงสาวนิ่งอึดอัน ไซละ เขาอยู่ที่นี้กับผู้หญิงคนนั้น เพราะอย่างนี้เอง จึงไม่สนใจใยดีเธอแม้แต่น้อย

“งั้นก็ดีละ ลาๆ กันซะที แล้วหวังว่าเราไม่ต้องเจอเจอกันอีก เพราะว่าแก้วจะไม่มาที่นี่อีกแล้ว แล้วก็จะไม่ไปเชียงใหม่ด้วย”

“ถ้าพี่สาวผมแต่งงานกับพี่ซซ เราคงต้องพบกันอีกบ้างกระมัง” ชายหนุ่มยังคงยั่วเย้า “สักครั้งสองครั้งเข้า.....”

เธออยากจะยิ้มตอบดวงตาที่ยิ้มยั่ว “ไม่จำเป็นหรอก.....”

สีหน้าของอีกฝ่ายขมิ้มลง มองเธอเหมือนจะเก็บบันทึกรายละเอียดทุกตารางนิ้วบนใบหน้าเธอไว้ในความทรงจำ ฉัตรแก้วหันมาสบตา... ปรกกายอ่อนขมิ้มอาหารที่เห็นทำให้เธอรู้สึกอาลัย...

“ผมเป็นห่วงคุณเสมอ” คำพูดนั้นทำให้หญิงสาวต้องนิ่ง “คุณอาจจะไม่รู้ แต่...ไม่เป็นไรหรอก” แล้วเขาก็ยิ้ม พูดคำเดิมที่เคยพูดกับเธอครั้งแล้วครั้งเล่า “ดูแลตัวเองให้ดีด้วยก็แล้วกัน.....”

“น้องแก้ว... อ้าว.....”

เสียงเรียกทำให้ฉัตรแก้วหันขวับ ยุทธนายกล่องกระดาษขนาดใหญ่ลงมาสวมทับ พอเห็นว่าเธอคุยกับใครก็ชะงัก ส่งยิ้มเลยไปให้

เธอหันกลับมา ยังไม่ทันจะพูดสิ่งที่อยากพูด ชายหนุ่มก็ยิ้มให้คล้ายรำลา ก่อนจะถอยหลังแล้วหันเดินจากไป.....